

LA TUIES

ELS NENS TERRIBLES

- Què saps on és el papà, maco?
- Es al despatx, però avui ja s'ha barallat amb la mamà.
- Com ho saps?
- Oh, perquè ella també cridava i gemegava, com quan t'hi baralles tu.

LA RETAGUARDIA

REVISTA DE LA UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE BARCELONA

ISABEL HOY

...progr... Seriedad, economía, rapidez en los cambios y a vivir como se puede

RUFASTA, DESAFIANDO
DEL TIEMPO LAS INCLEMENCIAS,
SE ENCUENTRA YA ENTRE NOSOTROS
SIN TEMER LAS CONSECUENCIAS

¡Hijitos, y qué regreso el mío! ¡Ni que hubiese venido de ganar un partido de fútbol! El bajadero del Paseo de Gracia estaba lleno de goma a goma. Había de todo; payeses de fuera, viajantes de línea estrecha, el recadero de Malgrado y Martín, de "Las Noticias", que iba en busca de una información sensacional. Claro que ninguno de ellos venía por mí; pero, de todas maneras, mi regreso fué un triunfo más de este modesto servidor vuestro que lo es, etc...

Nada más me sabe mal que no me hayáis puesto un día gráfico en alta mar, como dice el Mero, para avisarme de eso que pasa con la marmórea representación de Tarragona en la Plaza de Cataluña. Hubiese hecho un alto en mi camino y ahora os traería una entrevista con el *Manneken Pis*, de Bruselas, aquel bordega-zo que, según el Diccionario Espasa (ya veis que soy ilustrado), "hace manar el agua de un modo natural en demasía", en medio de una plaza pública, sin que los buenos bruseleses se escandalicen. Pero vosotros sois así. No decís asno ni bestia a nadie, y todo por miedo de que os pidan pafias.

¿Sabéis por qué son tan frescas las figuritas de la Plaza de Cataluña? ¿No? Pues, porque son de mármol, gamaruses. Id y explicádselo a Ferrero Seistacos, que tal vez le convenzáis y se convierta en espontanea-

dor de LA RETAGUARDIA. Si me da un caligüño admitiré cuanto-
versia a todo trapo.

Hoy, si queréis que os diga la buena verdad, no estoy de lomillo. Debe ser la fatiga del viaje. De todas maneras, os voy a decir unos cuantos chistes, para que veáis que sigo siendo el as. No creáis que os encere, no. Es bien verdad.

Primero: ¿En qué se parece la fecundidad reporteril de un servidor al que padece de mal de piedra?

En que no se me agota. (Pronúnciese de prisa.) Ya veis qué sencillo. ¡Yo soy así, hijitos!

Segundo: ¿En qué se asemeja un hornero a la escena muda, vulgo cine?

En que ¡pan-talla! A veces se escapa alguna bufa, ya lo sé; pero yo, al tanto.

Entresuelo: ¿Por qué es peligroso ser amo de carros?

Porque estás expuesto a que se te marche el negocio a rodar. Nada, que salen por el broque gordo; pero yo, modesto como la bayoneta.

Bajos (hay ascensor): Un recién incorporado a filas que tenga fiebre, ¿en qué se parece a dos per-
rras gordas italianas?

¿En que es un quinto de-lira! ¡Eh! ¡No vale a tirar zanahorias!

Si me decís que no os gustan, soy capaz de volverme a la libre América.

A ver si este os hace más gracia: ¿Por qué venció Jack Taylor a Al Baker? Pues... porque era negro. (Música popular.)

Decidme cuándo vuelve a conferenciar Moraguetas. Recaditos a Ribé y al pollo Utrillo, los dos seres más representativos de la Barcelona oficial, después de Luengo, padre. Si vais a ver las estatuas en discordia, no hagáis cosas feas con las manos. Hacedlas con los pies, como los de la hoja de parra.

RUFASTA

hijo pródigo que vuelve

NOTICIAS VARIADAS

Se ha declarado en quiebra la fábrica de semillas artificiales que poseía en Escuernalbuey la casa

Notten de Sfacis (Rusia de Arriba). Ya dijimos nosotros en una crónica financiera que eso de las semillas es un negocio que siempre va a tierra.

Anoche se inauguró en la calle de Llastics un nuevo establecimiento de comidas y bebidas de una tal Tina López, que en sus buenos tiempos era pupila de casa de la Emilia. El establecimiento se llama la "Cava Tina" y sirven paellas y pa las otras, sino que aunque sean de arroz el mozo tiene la mala costumbre de cobrar. Aparte de este insignificante detalle, el servicio es excelente.

FOLLETIN DE "LA RETAGUARDIA"

Novela semanal cinematográfica
copiada de cualquiera de las que
se publican

Episodio primero

El juramento revelador

Llovizaba. En las altas anfractuosidades de la calle de Espolsasacos, percutían las pisadas de los pies erectos de Jack Walter, el héroe legendario. Entonces sale por una puerta que hay a la derecha Tom, el traidor, y le dice:

—¡Ah, infame! ¡Eres un presumido, pero me las pagarás todas juntas!

La noche, pausadamente dejaba caer su velo de misterio sobre la tierra austera, que huele a tragedia, y Jack desaparece, habiendo prometido solemnemente que hizo juramento a su padre moribundo que seguirá las huellas de los traidores que se pondrían en su camino, barriendo de infamias el mundo de dolor,

diciendo las verdades a todos, saliendo en defensa de la inocencia, y que pasará por encima de quien intentase, oponiéndose a su venganza, mancillar la honra sagrada de sus antepasados, que son fiel espejo de su alma dolorida, como la mariposa va revoloteando jugueto-na en el cáliz florido de todas las primaveras de dorada juventud.

Y Jack Walker, poniendo sus ojos en el cielo atachonado de estrellas, dijo, cerrando estrepitosamente los puños:

—¡Sí, padre mío! ¡Yo te vengaré!

Y dejó la cabeza a un lado, caída al peso de tantos sufrimientos de su encendido corazón.

Renzo II

El próximo episodio se titulará:

"LA LUZ QUE NO SE MARCHITA"

ci

... de F... 1.º tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOS

Nosaltres i el senyor Sistaps

SI senyors, ha estat molt bé aquesta protesta del senyor Sistaps i de les dames d'“Estropajosa” referent al grup escultòric representant la província de Tarragona que es vol col·locar a la plaça de Catalunya i el projecte del qual, per befa i escarni de la moral ciutadana, està tot tivat fa dies damunt del seu sòcol. Què s'ha cregut la gent? Que la guàrdia imperial de la carrinclone-ria s'havia adormit damunt dels seus llorers? No, senyors, i per a demostrar-ho, aquí tenim el senyor Sistaps, veí de Vallcarca, i tota la seva cohort que alcen llurs veus púdiques, escandalitzades pel terrible atemptat als bons costums que s'intenta realitzar en aquests temps morigerats i pacífics.

Tenen raó, què carai! A Llofriu, d'on sóc fill per dret propi i per molt temps ho pugui dir, no s'hauria consentit una cosa així! On s'és vist posar al mig d'una plaça un grup escultòric amb dones nues? Que s'han cregut que som a Londres—capital de la nació més rígida en tesitura moral—o a Brussel·les—població eminentment catòlica—o a Roma—ciutat gens dubtosa, em sembla?—No, senyors, no. Som a Barcelona, i a Barcelona

aquestes coses no es consenten, ni es consentiran, al menys mentre visqui el senyor Sistaps i restants “adlàteres” seus.

Perquè, francament, no és solament contra aquest abús que ha d'encaminar els seus esforços la gent moralista. Cal acabar amb l'espectacle vergonyós d'aquestes dones que es passegen en plena Rambla, a la llum del dia, mostrant amb un impudor revoltant els seus pits. Si això ho fessin per esperit artístic, menys mal. Però, no. Ho fan per unes pessetes, per unes miserables pessetes, i això no està bé. L'exemple que donen a la canalla és senzillament indignant. Jo, un dia, no vaig poder menys que acostar-me a una i dir-li: “Que no se'n dóna vergonya, d'ensenyar aquestes coses a un nen tan petit? Suposo que els meus llegidors i les meves llegidores ja s'han donat compte de què em refereixo a les dides...”

Com a homes, com a barcelonins, com a vegetarians i com a socis de l'“Aliança del Poble Nou”, ens adherim a la campanya del senyor Sistaps. I encara fem més. Proposem que se li faci, en un teatre de Barcelona, una funció d'homenatge. Una funció d'homenatge on es podria representar “L'auca del senyor Esteve”. Amb la qual cosa quedaria demostrat que de senyors Esteves no solament n'hi havia en temps d'En Prim, sinó ara, en plena època de “shimmys”, d'esquenes escotades fins la cintura i de radiotelefonía, i que els néts dels fills del barri de Ribera, un cop enriquits amb la guerra i trasplantats a les seves torres de Vallcarca, segueixen essent els mateixos i no canviaran per més que la gent que proposi.

Cal parlar clar per entendre'ns d'una vegada: les dones nues, el pecat, la corrupció, els pessics a

4. — LA TUIES

les minyones i les arrambades a les mecanògrafes, és una vergonya portar-les a la plaça de Catalunya. Aquestes coses es fan a casa, veritat senyors "estropajosos"?

A l'"Alcàzar" faran cinema

SHA mort, definitivament, l'"Alcàzar". Es transforma en cinema. Al pobre "Alcàzar" ja se li veia feia molt temps que tenia mala peça al teler. Des de que va deixar d'ésser un local demòcrata, on hi podies anar a cridar una estona i gastar una modesta pela, allò anava de cap per avall, fins que la finca va ésser hipotecada i posada, poc temps després, en la subhasta, perquè no donava temps després a la subhasta, perquè no donava

Ja no ens entredindrem pas més en aquell foier tan discret, ni podrem anar a veure aquells vodevils que hi posava de tant en tant el pobre Nandu Bayés. Com el seu germà, en desventura, el "Palace", l'antic cafè de la "Unió" desapareix per deixar lloc al cinema confortable i tranquil·let. Les nenes de cà la Brígida, quan estiguin avorrides perquè no facin "salón" hi podran anar per recrear-se amb les ingenuïtats de la Mary Pickford, els prodigiosos exercicis de Ricardet Talmadge i les excentricitats de Charlot...

Coses de Circ

A l'Olympia hi ha circ — espectacle familiar, per consegüent — i des de dijous hi actuen un senyor i una senyoreta que es diuen Conyot.

Francament, si es vol que les criatures, quan expliquin el que han vist al circ, no diguin mots malsonants, serà qüestió de què posin una fulla de parra al cartell. Cridem l'atenció dels senyors d'"Estrojosa".

L'hortolà de Sant Boi

—Lluís, no et giris, perquè em vui empolvar, però no la cara, no...

LA DAMA POC EXIGENT

DESPRES d'haver caigut en els braços d'un tenori que no la deixava ni a sol ni a ombra, la Faustina, xamosa casadeta d'aquelles de deixa'm encendre, va creure arribat el moment de la tradicional crisi de llàgrimes.

—Això que hem fet ha estat molt mal fet! Jo he traït el meu marit, pobre home! I vostè en té la culpa!

Allò va durar ben bé cinc minuts. L'amant, petonejant-la dolçament, protestava:

—No siguis així, Faustineteta meva... No ploris, que jo t'estimo molt...

—Si vostè m'hagués estimat de debò no m'hauria fet això de venir amb vostè a un hotel moblat!

—Però no et posis d'aquesta manera... Perdona'm... No hi tornaré més...

Ella, en sentir aquells mots, va sentir reaccionar el seu esperit.

—En tinc prou amb què em demanis perdó... De la resta, deixa-ho estar, que val més no parlar-ne...

Kar Tronets

OPTIMISME

UNA vella molt beata, i, com totes les de la seva classe, renyida en absolut amb la higiene moderna, es va trobar malament. Va provar alguns remeis que li recomanaren diverses amigues, però, veient que no millorava se'n va anar cap a veure el metge.

Aquest la va mirar, la va escoltar — sense fer-la despullar, naturalment, perquè ella no ho hauria volgut, ni que d'aquell acte hagués depès la seva vida — i, després d'assegurar-li que la indisposició no tenia res de greu, li va fer una recepta.

—A més d'aquest tònic — li va dir — haurà de pendre dotze banys.

La vella, la mar d'estranyada, va obrir uns ulls com unes taronges.

—Què diu? Però vostè creu que jo viuré dotze anys?

K. Breta

LA DONA FRIVOLA

ES una cantatriu de music hall que ha guanyat bastants diners i viu amb un cert luxe. Passa temporades sense treballar i, de tant en tant, fa algun viatge de recreu. Generalment, algun amic l'acompanya.

No creguin que es tracta de "socis comanditaris", sinó tot el contrari. És una dona que s'encapritxa amb extraordinària facilitat i, com que no li ve de cent duros, si un xicot li agrada, granota, fica't al cove!

—Això que tu fas — li deia l'altre dia una amiga seva — no és seriós. Ets tan lleugera que t'enamores d'un amant amb la mateixa facilitat que d'un vestit.

—T'equivoques, noia — respongué la cantatriu —. Els amants em duren pocs dies, i hi han vestits que els he portat dos mesos...

Van Bolla

—Què et sembla, em cau bé aquest vestit?
 —Veuràs, treute'!!

CONTES DELS MERCATS

LA CARNISSERA BONICA

TENIA una taula feia sis anys i era, segurament, la que més clientela tenia. La seva formosor, la seva gràcia, les seves rialles fresques i el seu caràcter alegre com refilada d'ocellet, li feien conquistar les simpaties de totes les dones, ensems que posaven malament tots els mascles que corrien per la plaça, dels quinze fins als seixanta.

A la tarda, com tota carnissera que es respecta, anava al cinema, i no mancava ni un diumenge a la "Bohèmia", lloc on, com és natural, tenia encara més parròquia que a la taula. Despreocupada com era, i posseïdora ensems d'un temperament de forn, no escatimava els seus favors, i molts cops, el seu cos s'havia cargolat damunt dels divans dels reservats de "La Pàtria", entrellaçat per uns braços robustos i potents, mentre allà prop el piano de maneta tocava la darrera ximpleria de moda i les nenes del barri sortien a cercar aigua fresca a la font amb el seu cantiret menut i bufó, que encara no havia trobat cap ocasió propícia per trencar-se...

Quan arribà als vint-i-cinc anys, entre el que li havia produït la taula i algun present esplèndid rebut de tant en tant, la xamosa carnissereta tenia deu mil duros, una anell, un pendentif i unes arracades de brillants, dotze vestits i una col·lecció de camises que solament hauria pogut compararse amb la que, en altres temps, havia posseït la famosa Elena Jordi... (Avui Jordi, des de que s'ha fet cortesana a tot drap).

Llavors, ja un xic decepcionada de canviar d'amant cada tres diumenges, la noia va començar a pensar en casar-se. Fou un viatjant, que com que passava llargues temporades visitant els seus clients de fora, no tenia temps d'escoltar les xafarderies que li haurien certament anat a contar les veïnes, el que carregà amb la carnissera.

Quinze dies després, la carnissereta, aquest oop acompanyada de la minyona, es presentà a la plaça. Se n'anà cap a la seva taula, que havia traspassat a la seva ajudanta per una bonica suma i l'abraçà afectuosament.

—Què? — li preguntà questa —. Ha anat bé tot?

—Tot!

—Tot? — repetí, maliciosament, la nova carnissera.

—Sí!

—I ell, no se'n va donar compte...?

—No, dona, no!

—Com t'ho vas arreglar?

—Doncs, mira, desviant un xic la punteria i fent-li passar tall rodó per filet!

Quel del Born

—I pensar que tots havem tingut sis mesos!

L'ALEMANY CONQUERIDOR

CADA diumenge a la tarda, un alemany alt i ros arriba a la "Bohèmia", i així que l'orquestra toca el primer vals, agafa una dona i es posa a ballar. No en perd ni un. Es veritat que balla millor que un "americano" i que mai no li ve d'una pela quan convida la parella a fer el refresc.

Quan arriba la mitja part, desapareix i ja no se'l veu més. No hi ha diumenge, en efecte, que no "faci", una xicoteta i se l'endugui a cànn Verdura, perquè ell és un home que aprecia molt la higiene i no vol anar a cànn Prim. En conquereix de totes menes, de noies. De rosses, de morenes, de grasses, de primes... Totes estan per ell, sense que ningú en pugui esbrinar la causa.

L'altra nit en parlàvem amb una colla de la famosíssima *Penya de la Bona Fe*, nom amb el qual uns "corridos" abonats a la "Bohèmia" han batejat una de les llotges de platea que hi ha a sota l'orquestra.

—Com dimoni s'ho farà, aquest alemany per tenir tan cartell? Perquè cal reconèixer que es guanya l'estona...

—Qui sap! — contestà un company —. Els alemanys saben tants trucs...

—Res de trucs, home! — va interrompre un altre —. El que hi ha és que totes les mosses volen anar amb ell perquè han sentit dir que els alemanys tenen el cap quadrat...

Van Tresca

REFLEXIONS

LA Carolina i la Júlia, pensionistes del quatre del carrer de Barbarà, donen la volta a la "manzana" a veure si algun home s'enamora de la seva, mes llurs esforços són en va.

I és que aquestes nits fa un taro que, vaja, convida millor a ficar-se en un cafè o en un teatre que en un llit de cinc pams, no gaire confortable i gens abrigat, encara que a dintre t'esperis una xicoteta servicial...

—Saps què et dic? — exclamà la Júlia dirigint-se a la Carolina —. Que cada dia està pitjor el nostre ofici.

—Ja tens raó, ja! Jo crec que és la puja de les subsistències el que influeix.

—No, tonta, no! Es la competència que ens fan les raspes, les casades, les vídues, les cupletistes...

—I que aquestes no paguen contribució, ni han de donar-ne la meitat a la mestressa!

—Vols que et digui una cosa? — diu per fi la Júlia.

—Què?

—Que per fer el negoci que fem, més ens hauria valgut seguir fent de dones honrades!

—Ja és ben veritat! Guanyariem igual, gastariem menys i, a més... dormiríem només amb els homes que ens agradessin!

Van Bolla

NO VAL A CONFONDRE'S

VOSTES no han estat mai al "Grill Room"? No? Es llàstima. Es un recó molt divertit, on, cap a la matinada, es deixa caure tota la fauna femenina de music-halls, cabarets i cases de "postín" amb els individus de llur família, bioses, floristes, "cachoros" i barats, traducció directa i justa del "maquereau" francès, que la gent aquí ha interpretat per pasta italiana.

L'altra nit varen entrar dues xicotetes que es veu que eren de la primera volada, acompanyades de dos joves bastant ben vestits. Encarregaren el menú, i el cambrer, en passar, va demanar a la cuina el que necessitava.

—Dos purés, una llagosta, quatre ous a la turca... Ah! I dos macarrons!

Però les xicotetes, es veu que eren de classe fina, i, creient al·ludits els seus acompanyants, interromperen:

—No, no... Capritxos, només!

Bar Betta

Aquest número ha passat per
la censura governativa

UNA NOIA DESGRACIADA

LA Carolina, figuranta de music-hall, era una noia que sempre estava de mala sombra. La nit que arribava una colla de senyors de Terrassa, amb ganes de menjar-s'ho tot, no hi havia pogut anar perquè es trobava malament. El dia que esperava que un amic seu li comprés un vestit, li sortien malament els negocis i no tenia pasta. En fi, era un veritable cas de mala "bajandi", que diuen els clàssics.

Una tarda, que al foier no hi havia quasi ningú, la noia s'exclamava de la seva desgràcia parlant amb una companya seva.

—Mira si em surt tot malament — li deia — que ara que surto a la revista només amb un "ta-pa-rabos", l'única vegada que em va caure, era un dia que féiem una festa a honor de les modistes i no hi havia cap home!

Van Tresca

UNA ESTRATAGEMA

LA marqueseta, casada de poc, i un xic lleugera de cervell, no despreciava els homenatges, pot ésser massa assidus, de Carles, el seu cosí. Com que el marquès, molt aficionat a la cacera, no era quasi mai al castell, el xicot s'aprofitava tan com podia.

Un vespre, la marqueseta estava al saló, asseguda en un silló de pell, escoltant les frases apassionades del cosinet. Volent passar de les il·lusions a les realitats, el xicot va inclinar-se damunt d'ella per fer-li un petó, però el tapís que hi havia davant de la butaca, va relliscar damunt del parquet encerat i l'atrevit galantejador va caure de nassos a terra, mentre l'esbogerrada casadeta reia com una ximple...

L'endemà, la marqueseta va sentir el soroll d'un martell al saló.

—Ernestina — va preguntar a la seva cambra — que fan al saló, que sento soroll?

—Senyora marquesa — respongué la noia — és el senyoret Carles que està clavant el tapís que hi ha davant del silló...

F. Orolla

L'ETERN INFANT TERRIBLE

L'ANTONET té la mania d'amagar-se a tot arreu. Com que només té cinc anys, es posa a sota de qualsevol moble i no hi ha qui el trobi. L'altra tarda, es va amagar al salonet on la seva mamà es vesteix i allí va estar-se, ben quietet, més de mitja hora.

Als pocs moments d'amagar-se, l'autora dels seus dies va entrar, acompanyada del senyor Quimet, un bon amic de la casa.

—Passi, passi, Quimet — deia la mamà de l'Antonet—i seguí. El meu marit no trigarà gaire...

—La "Totó" diu que surto amb molt poca roba. Bé: un altre dia ja em posaré sombrero.

Cal assabentar als nostres llegidors, entre parèntesi, que la dita senyora només té vint-i-vuit anys i està d'allò més encisadora. El senyor Quimet, que no és de marbre, ni molt menys, devia intentar alguna aproximació, perquè el nen va sentir la seva mamà que deia:

—Senyor Quimet, faci el favor! Si hi torna ho diré al meu marit!

El senyor Quimet, es veu que no s'espanta fàcil-

ment, perquè, contràriament al que l'esquerpa femella esperava, hi va tornar.

—Li juro que ho diré al meu marit!

Aquest no va trigar molt en arribar.

—Hola, Quimet! Què tal? Què dius de bo! Vina al despatx, vina, que parlarem... I el nen, on és?

—Aquí! — va respondre triomfalment la criatura.

—Dimoniet! Sempre t'amagues a tot arreu! Quina criatura!

—Escolta papà: la mamà t'ha de dir una cosa...

—Eh?

Angoixa general.

—Què m'ha de dir? — preguntà el pare.

—Jo no ho sé exactament, però ha dit al senyor Quimet que si hi tornava, t'ho diria... I hi ha tornat!

Una bufetada de sa mare el va deixar clavat contra la paret. El pare, per no ésser menys, va fer el mateix. I el pobre Antonet no va saber res més perquè va sortir plorant de la cambra...

Van Bolla

UN BON PAPER

EN cert teatre barceloní, on les obres s'admeten potser un xic massa de pressa, després de començat l'assaig d'un drama, el director s'hi va repensar i va dir que era millor deixar-ho córrer.

Quinze dies més tard, amb la consegüent sorpresa dels còmics, el director va anunciar que anaven a reprendre's els assaigs.

—L'autor ha modificat l'obra i crec que tindrem un bon èxit.

I, cridant una xicoteta que començava la seva carrera teatral i s'ho prenía amb molt bona fe, va afegir:

—Hi han personatges que han guanyat molt amb aquesta modificació. Per exemple, el teu paper que en el primer original era secundari, ara és importantíssim...

—Ah, si? —exclamà tota contenta la noia.

—Si... Però ara el donarem a una altra actriu...

B. Orrango

UNA DONA GENS VULGAR

MITJANÇANT vint duros — els valia perquè era maca, elegant i jove — la "Consuelo", cupletista del "Moulin Rouge", va consentir aquella nit en acompanyar-me al celeberrim "Xalet" del carrer de Muntaner. Menys mal que no em va demanar propina, ni pagament per endavant, i que es va mostrar amable, treballadora — com diuen certes mestresses — i bastant carinyosa.

La broma — si se'n pot dir broma d'aquell festí amorós — va acabar a les sis del matí, hora

—Ramona: vès, que el senyoret et demana.

a la qual ens vam adormir, contents i satisfets d'haver fet les coses bé, sense regatejar punt ni coma.

Eren dos quarts de dotze quan ens vàrem despertar. Li vaig donar la "pasta", ens arreglàrem i en un modest tramvia de la línia vuit, tornàrem a Barcelona.

La vaig acompanyar a casa seva — s'estava al carrer de Barbarà, en una pensió — i ens vàrem acomiadar, fins a la nit següent, que li vaig prometre anar una estona a veure-la al concert.

—No et pensis, perquè hem fet això — em va dir — que jo sigui una dona que me'n vagi a fer barrila amb el primer home que es presenta.

—Ja, dona, ja!

—Sí? Diga-li que ara li fan el mànec.

—Mira: ahir a la nit mateix, ja m'ho havien proposat vuit o deu. Però no ho vaig voler!

—Eren homes vulgars?

—Vulgars, vulgars, no molt, però... cap d'ells volia pagar els vint duros!

K. Britet

L'ESPELMA

EN Bosch, viatjant de la casa Gombau i Patau, estava de bones. Després d'unes quantes visites havia omplenat la cartera de comandes i quan va arribar a la fonda va demanar per sopar un menú extra, amb vi bo, xampany,

ostres, pollastre i una pila de coses.

Ja podran vostès suposar que, després d'aquell àpat, en Bosch va sentir una imperiosa necessitat de senyora, que la raspeta de l'hotel, en pujar a la seva cambra, es va cuidar d'apaivagar.

En Bosch estava tan excitat que ni es va recordar de donar a la xicota la propineta que ben guanyada tenia.

L'endemà, el nostre viatjant va demanar la nota. La minyona mateixa li va pujar.

—Com! — exclamà en repassar-la —. Aquí hi ha un erro. Han posat quinze pessetes d'una espelma i són quinze cèntims...

—Perdoni, jove — va respondre l'eixerida i amatenta raspa —. Són quinze pessetes. Vostè s'oblida que aquesta espelma la vaig apagar jo ahir al vespre...

Bur Letta

EL BITLLET

LA senyora Mònica — avui retirada de la vida alegre — té una raspa d'allò més bellugadissa i que així que veu uns pantalons, ja perd el món de vista.

—Roseta — li va dir l'altre dia —. Quan vagis a comprar, porta aquest bitllet a casa la modista i tinguis compte que no te'l prenguin pel camí.

—No tingui por, senyoreta — respongué la raspa —. Perquè estigui més segur, miri on el guardo.

I se'l va posar a la pitrera, una pitrera d'allò més temptadora i que, per la gosadia amb què es mostraven les dues inquietes pomes, no semblava aquell "santuario de la mujer casta", que digué en Fernández i González.

—Aquí te'l poses? — va dir la senyora Mònica —. No arribarà pas a "puesto"!

—Per què?

—Perquè te'l pendrà el dependent de la drogueria.

Van Tresca

UNA DONA BEN DISTRETA

EN un teatret de l'Eixample actuava una colla d'aficionats que preparava l'estrena d'una peça titulada "Un home electritzat". L'autor era l'apuntador de la companyia, xicot llest i barrilaire que contribuïa no poc, amb el seu esforç i coneixement de l'escena, a l'èxit dels seus amics.

Arribà el dia de l'asaig, que acordaren combinar amb el d'una comèdia d'un altre jove escriptor que s'havia d'estrenar per aquells dies. Acabat aquest, anaven per començar "Un home electritzat", quan el director es donà compte de què el manuscrit no apareixia per enlloc.

—Qui té la peça de l'apuntador? — va preguntar.

Ningú no sabia on era. Per fi, el galàn jove es va dirigir a la senyora Pura, la característica, que pesava figues asseguda a una cadira del recó.

—No té pas la peça de l'apuntador, vostè? — li va dir.

—Jo? No sé pas què vol que en faci, si me la sé de memòria! — respongué la bona senyora, disgustada perquè li havien trencat el son.

Tornaren a començar les recerques, però el manuscrit no sortia.

De prompte, la característica s'alçà.

—No busquin més — va cridar als aficionats—. Mirin si sóc distreta! La tenia aquí, a sota del d'això, i no me n'havia donat compte!

Palla Nova

UN REMEI QUE MAI NO FALLA

DON Jeroni Palleta, del ram de comestibles, estava molt trist. I la seva jova muller, també, no es pensin. Feia dos anys que eren casats, i encara no hi havia cap senyal de descendència. Això, tenint en compte que la seva dona tenia vint-i-dos anys i ell cinquanta quatre, no té res de particular. Però ell no se'n sabia avenir.

Una tarda, sortint de casa de la modista, la senyora d'en Palleta va trobar un xicot, ex-promès seu, que acabava de doctorar-se en medicina. Li va explicar la tristesa de la seva nova vida i el sentiment que tenia d'haver-lo deixat...

Aquell dia no va passar res, però l'endemà, sen-

se que sapiguessin com ni per què, van tornar a trobar-se. I l'altre, i l'altre. I el que va passar — no sense alguns esforços preliminars, perquè el senyor Palleta no havia complert més que a mitges la seva missió matrimonial — ja s'ho poden figurar els nostres llegidors.

Després, tan ell com ella van tenir un dupte. Segurament, la dona havia estat més afortunada amb el seu ex-promès que amb el seu marit, i si arribava a veure satisfets els seus desitjos de maternitat, el senyor Jeroni podria tenir alguna sospita. Manera d'arreglar-ho: com que els dos homes no es coneixen, la muller d'en Palleta tingué una idea genial.

Aquell vespre, quan va arribar a casa, va dir al seu marit:

—Reiet meu: he trobat la Marta, aquella amiga meva, que es va casar fa tres anys i està a punt d'ésser mare. Diu que vagis a consultar a aquest metge, que en sap un niu. Qui sap si ell et donarà alguna medicina...

L'endemà, el bon marit, tot satisfet, se n'anà a càl metge en qüestió, que, com tothom ha endevinat, era el seu ex-promès. Aquest el va rebre molt amablement, el va examinar, li va fer una recepta i, en efecte, als nou mesos el senyor Jeroni tenia descendència i es considerava l'home més feliç de la terra.

Ple d'alegria va comprar un rellotge d'or i li va portar al metge.

—Vinc — li va dir — a dir-li que vostè és un gran facultatiu i a donar-li aquesta petita prova del meu agraïment... Perquè cregui,estic segur de què sense vostè no hauria conegut mai l'alegria d'ésser pare!

Japuce

LA LLUNA DE MEL

LA Roser era una xicota molt bufona que gaudia, des de feia poc, les delícies del matrimoni. I les gaudia doblement, perquè havia arribat al tàlem quasi en absolut ignorant d'allò que es diu veure el món per un forat. Ella sabia, només, que la felicitat de la dona és molt gran, però, en reconèixer les seves proporcions, va quedar-ne encantada, i, a la primera ocasió que va tenir, corregué a contar les seves agradables impresions a la Nuri, la seva amiga d'infantesa.

—Si, Nuri, si — li va dir abraçant-la —. Sóc molt feliç i desitjo que et casis aviat perquè ho siguis tan com jo.

—Però, al principi no vas patir? — interrogà un xic ingènuament, l'amiga de la Roser.

—Al principi, si... Però després — afegí amb un dolç somriure la casadeta — no hauria fet altra cosa que patir... i repatir...

En Sorra

—Ai, Déu meu, feu que no vulgui veure el què tinc aquí sota!

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

L'OPERACIO DELICADA

AQUESTA anècdota la pengem al gran Doyen: si no és d'ell, bé se la mereix, puix ja és sabut que el gran cirurgià era tan bon operador com excel·lent humorista.

Un matí va entrar al gabinet de consulta del famós doctor, una dama d'uns quaranta anys d'edat que li va engegar el següent discurs:

—Doctor, em vaig fent vella i la pell del meu cos comença a tenir arrugues. Jo voldria, costés el que costés, que vostè, ja que la seva ciència és infinita, vegés si això tenia remei...

—Si, senyora — va contestar el metge —. Això té un remei. Consisteix en practicar-li una incisió al ventre, tallar un tros de pell, tornar-la a unir i, llavors, com que quedarà més curta, no li formarà arrugues.

—Té raó! I quan es podrà fer aquesta operació?

—Quan vostè vulgui.

L'hàbil cirurgià va executar l'operació, cobrà els seus honoraris i la dama se'n va anar tota satisfeta.

Dos anys després, la senyora tornà a presentar-se a casa del doctor Doyen.

—La naturalesa és implacable — li va dir —. Ja torno a estar com abans...

—No s'espanti, senyora, que això té remei. Practicarem la mateixa incisió de l'altra vegada al pit i ja veurà com quedarà bé.

Així ho va fer. Al cap d'un any escàs, la dama tornava un altre cop.

—Encara hi ha solució! — va dir, amb el seu etern optimisme, el doctor —. Farem la incisió a tot el cos i assumpte solucionat.

Va efectuar l'operació, i, després d'haver cobrat, advertí a la dama:

—Ara, és la darrera vegada, sap? Ja no es pot fer res més contra els efectes dels anys.

—I per què?

—Perquè a força d'estirar-li la pell cap amunt vostè acabaria per tenir barba...

R. E. Tallet

SUPRIMIM LO INNECESSARI

EN un establiment de la nostra ciutat, mig hotel, mig mansió de Citerea, va entrar l'altra nit una senyora, molt elegant, i va demanar una cambra.

—Amb molt de gust, senyora — va contestar l'encarregat —. Antònia! Acompanya la senyora al número trenta vuit...

La minyona va agafar la clau i va introduir la senyora a la cambra. En un recó es trobava un d'aquests artefactes que les noies de l'“Excelsior” anomenen “la guitarra”.

—Com que la senyora va sola — va dir la raspa — m'enduré això... Quina falta li faria, oi?...

K. Pritxet

L'ECONOMIA ABANS QUE TOT

LA Laieta festeja amb un jove que li ha promés casar-se així que trobi pis. Mentrestant, i sense que la mare s'hi oposi, ell va a casa seva i allí passa llargues estones celebrant amb la xicota conferències reservades dintre la seva mateixa cambra i a porta tancada.

Això s'ha sabut al veïnat i ja poden pensar vostès la mena de comentaris que hi fa tothom.

—No sé pas perquè murmuren — va dir l'altre dia l'alegre i confiada mamà —. Que no val més així? Si jo no ho volgués anirien a... conversar a una fonda i el meu futur gendre s'hauria de gastar un duro o dos cada cop. D'aquesta manera, almenys, podrà estalviar...

K. Parró

●●●

EP!!!

UN d'aquests "frescales" que sempre en tenen una de nova per dir, s'apropa a una donassa d'aquestes que són una invitació al "Waltz" i com s' li hagués caigut alguna cosa li fa:

—Ep! Senyora! Senyora! Què és de vostè això?

Ella es gira i, en veure on tenia posada la mà el minyó, contesta amb tota naturalitat:

—Podria ésser que m'hagués caigut. Com que acabo de comprar un paquet d'agulles!...

Katret

●●●

UN SECRET

EL senyor Cuyàs, que havia passat ja dels cinquanta anys, va decidir casar-se. Estava cansat de viure a dispesa, de dormir sol i de no tenir qui li cosís la roba, li raspallés les sabates i li sorgís els mitjons. Com que al pis d'enfront vivien una mare i una filla molt honestes i quasi sense recursos, l'home va decidir demanar la mà de la noia, que li va ésser concedida sense resistència, puix el senyor Cuyàs, encara que tingués molts anys, estava bastant bé de quartos.

Al cap de mig any d'efectuat el matrimoni, el senyor Cuyàs es va donar compte de què la seva dona l'enganyava amb un carboner que tenia la botiga dues portes més avall de casa seva.

—Indecenta! Desvergonyida! Desagraïda! — va cridar el pobre marit en saber la seva deshonra—. Enganyar-me d'aquesta manera!

La pobre noia va creure necessari invocar les seves circumstàncies atenuants.

—Es veritat — va dir — que t'he faltat, però tingues en compte que jo sóc jove, alegre i de temperament ardent, i que tu ets vell... Quan ens anem al llit, tu t'adorms de seguida, mentre que ell no tanca un ull en tota la nit quan està al costat meu!

—En tota la nit?

—En tota la nit!

—Així, noia, és diferent. Envia'l a cercar que vull saber com dimonis s'ho fa...

Van Bolla

LA EUGENIA

A Eugènia no és la raspa de casa, ni la "querida" de cap amic, ni la estrella del "Moulin Rouge". La Eugènia, per si vostès no ho saben, és la ciència que ensenya la manera de tenir fills grassos, robustos, ben conformats, i fins el procediment de tenir noi o noia a voluntat i segons convingui.

Per lo primer, les principals regles — tractant-se de tenir canalla, les regles tenen molta importància — són les següents:

Primera: Escollir un dia, o millor dit, una nit, en què els "cónyugues" estiguin ben tranquilets. Com vostès comprendrà, si a l'hora de sopar el marit s'ha barallat amb la senyora perquè li ha donat mongetes en lloc de pèsols, o la esposa s'ha disgustat amb el senyor perquè li ha trobat una carta de la querindanga, no és aquella la millor oportunitat per plantar el primer "jalón" — lo del "jalón" ens sembla molt encertat en aquest cas — d'un nou marrequet.

Segona: Tenir, en el moment "psicològic", que diu Don Joan Pich i Pon, allò que es diu el cap a la feina. Si la senyora està pensant en el capell que ha de comprar-se per a la temporada d'hivern, o el marit rumia que tal vegada estiguin a punt de baixar els Alicants, tampoc és fàcil que facin res de bó.

Tercera i principal: Fer, sense reserves "mentals", el geste august del sembrador.

Ara, per això de tenir noi o noia, a voluntat, no els hi podem dir la recepta, perquè no ens l'han explicada. Però, això ens donarà lloc a contar una anècdota que varem sentir l'altre dia en un café de barriada, on una colla de bons burgesos feien el "tuti".

—Cregui que donaria qualsevol cosa per tenir un noi — deia un dels jugadors —. Fa vuit anys que som casats i tenim sis nenes. Són masses femelles! Tan be com ens vindria un xicot.

—Això rai! — va respondre un altre company—. Hi ha un procediment, per aquests casos, que no falla.

—Caram! Quin és?

—Miri, un de molt senzill. Quan la seva senyora rebi, "bueno", ja m'entén, la seva... carícia, no més té de fer una cosa: si vol un nen, aixecar la cama dreta, i si vol una nena, aixecar la cama esquerra...

—Així — va dir la mestressa del café que, com a bona xafardera, escoltava la conversa — ara m'explico perquè sempre he tingut besonada!

—Per què?

—Perquè tinc la costum d'aixecar les dues cames enlaire...

K. Parro

Conte premiat del número passat:

UN ESTAT INTERMITENT

—Vols creure, Rafel, que he tingut una desil·lusió? Jo em creia que per enganyar al marit, es feia d'una altra manera...

—Bé: si t'hi empenyes!... Provarem...

EL GALL SEDUCTOR

AMB aquest títol va estrenar-se, fa alguns anys un vodevil a l'Espanyol que tenia d'allò més gràcia. Advertim això perquè els nostres llegidors no es creguin que fem referència a aquella obra.

Anem, doncs, pel conte, en el bon sentit del mot.

Uns amics nostres van rebre, des de la Guineja francesa, un magnífic simi. El van posar al galliner pensant que era inofensiu, però la bèstia, molt aficionada a imitar tot el que veia, el primer dia que la raspa va desplumar una gallina, agafà el gall pel seu compte i en un tres i no res el va deixar més pelat que una bola de billard.

Com que els nostres amics són molt econòmics i no maten gall més que quan hi han grans solemnitats, pensaren com ho podrien fer per salvar, momentàniament, la vida del gall. I van fer el següent: confeccionar-li una americana i unes calces a fi de què no la dinyés de fred.

—I sabeu el que va passar? — ens explicaven

els nostres amics —. Doncs que l'endemà el varem trobar que amb el bec tenia agafada una gallina pel coll i amb una pota feia d'allò més esforços per descordar-se les calces!

K. Vrui

EL RESPECTE

Acà la Llúcia, propietària d'un acreditat establiment dedicat, com deia una mallorquina amiga meva, a "es recreu des pardal", es van barallar, per una futesa, dues pupiles. Amb tal motiu, va començar un foc granejat d'epitets entre elles que ja compendran que no és el més a propòsit per ésser descrit en una novel·la del senyor Folch i Torres.

—Meuca!

—Barjaula!

Etcètera, etcètera. Quan era més gran el burgit i l'una es deia a l'altra les més grans monstruositats, la Llúcia, severa i autoritària va entrar al menjador.

—Noies — va dir sense alçar gaire la veu —.

Vaja unes coses de dir-vos... Que si l'una és això... que si l'altra és allò... I bé, i jo, que no sóc res aquí?

B. Orrango

Ella: A mi porti'm un te, i per aquests senyors... vagi a buscar un parell de flascons d'EROTYL, a veure si es desensopeixen una mica!

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

EL gran Rusiñol, el més formidable humorista de la terra, va fer-nos passar, *divendres a la nit*, una vetlla deliciosa, amb la comèdia "El Casament de Conveniència". Romea estava ple, arxiple, com si hagués de parlar el senyor Caralampi Sistaps i Febrer, veí de Vallcarca, especialista en oratòria espontània i digne rival del senyor Pim i Pom.

"El Casament de Conveniència" és una magnífica comèdia, on en *Tiago* ha demostrat un cop més el seu talent i el seu geni. Hi ha un desenllaç senzillament magistral, i el públic va acollir la nova producció amb merescuts aplaudiments.

LA TUIES entusiasmada felicita al gran autor, que segueix malgrat els anys éssent un gran escriptor.

o o o

MARE de Déu i quin bullit s'ha armat amb la representació escultòrica de la província de Tarragona, que s'acaba de col·locar a la Plaça de Catalunya! L'altre matí, per mostrar palesament la seva protesta, un senyor es va estar d'esquena al monument quatre o cinc hores.

—Sí, senyors! — deia a tothom que passava—. Jo m'estic aquí girat d'esquena a n'aquesta porqueria per significar la meva disconformitat a n'aquest atropell a la moral!

Sàpiga el "protestatiu" que sols es giren d'esquena, davant d'una dona núa, els homes de certa mena.

o o o

CANVI de camises" es diu el nou vodevil estrenat per la companyia d'en Santpere a l'"Espanyol".

Es una cosa que fa riure molt i que pot calificar-se de "producció" estimulante pels casats de temps.

La gent hi va entusiasmada i molts un cop han sortit, han d'anar a fer una visita a ca la Madam Petit.

o o o

A can "Ba-ta-clan" fan un vodevil qu es diu "Lenguas vivas", on tota la colla del senyor Soriano es llueix de debó. La representació està molt bé i les noies hi posen tota la bona voluntat, que n'hi ha la tenen molt ample.

L'èxit és gran i s'explica perquè ja saben vostès que una llengua quan és viva ens engresca d'allò més.

JA s'ha arreglat lo de França. El senyor Briand, que és un home d'allò més llest, ha arreglat les coses de manera que tot quedi, poc més o menys, com abans.

I aixís els capitalistes de moment conseguiran que no els hi toquin la borsa i puguin anar tirant.

o o o

L'AMALIA d'Isaura té cada dia més èxit amb el cuplet francès "Le Relicarió". Els francesos, cansats de que els hi exportem cupletistes i ballarines, es dediquen a traduir els nostres cuplets i reexportar-los, igual que fan amb els nostres vins.

Si segueix això, caldrà fer una disposició protegint als cupleters i a la seva producció.

L'Afarta Pobres.

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRITORA AUDAÇ I ENIGMÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA GALANT?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGAULT LEBRUN

I FRUÏREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNÍFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLEE | **Mont d'Or Meublée**
 (VERDURA) | (VERDURA)
 Carrer de Barbará, 27 | Port de Sant Miquel, 6
 Ascensor | al costat del Teatre Circa Barcelonés

GRAN CONFORT SALETES DE BANY - telefon privat
 Ventiladors elèctrics a les dues cases | Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
 PRIMERA Y UNICA CASA
 EN GOMAS HIGIENICAS
 Es LA MEJOR SURTIDA
 MATA LA OLLA EN POLVO. Ptas. 0'30 Cda
L. SAN RAMÓN. I.
 BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:
LA NOVELA FRIVOLA
 Magnífiques Il·lustracions fotogràfiques

CUPIDO
 Carrer de Sant Pau, 110
 GOMES HIGIENIQUES
 Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
 No val a badar...
 Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany: seguretat en cal venides per no agafar totes les virgines per a després del bany. Casos de curació dels que empenyen Polvos per matar les cèl·lules de gòtes potes.

MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en-rentu voleu que fu g'ra es verades com si veressin el Lotion Laoni que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5. Far

LAURA BRUNET
EL TALIOMAN DEL AMOR
 L'ex-us gran de la literatura guari

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para n'arse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad
- 3.º ...star rapidamente.
- 4.º ...ada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet i independent dels altres
30 céntimos
 Compreu-ite un. Els altres ja vos espavillareu depra per obtenir-los

SABON (BINYA)
 deu minuts amb el
RETO CABALLERO
 de l'Assalt, 86 i centre
 de les **BARCELONA**

PURGACION S
 uretritis y toda clase de flujos de las vias génito urinarias. así hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas
Grajeas Austi
 cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Sognó, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Dijous es posarà a la venda el primer número de

Aventuras Galantes de Jacobo Casanova

El irresistible amor

Cada quadern magníficament il·lustrat: 30 céntims

—Què li passa, senyora? Què l'ha picat alguna vespa?
—No sé si era vespa, però de què em pica molt,, no ho dubteu!

Argelaguer